

Meliorisz Béla

Naplórészlet a bejegyzések idejének elhagyásával

többé nem találok már kedvemre való ölelgetőt
s nem leli bennem társát kinek rajongója lehetnék
pedig mindennek megfizettem az árát
s közben már nyakamon az árnyéktalan évszak is
de jaj mi lesz ha nem akar elmúlni
és az ajtó sem tud majd becsukódni
mi lesz ha szakadatlanul esni fog

*

ha a vimperki benzinkutas lány alakmása volna
bejárhatnánk együtt gyerekkorunk tájait
utazás romantikusabb nemigen lehetne ennél
vagy mint vízzel telt ladikot
hagynánk inkább merülni a voltat
és akarnánk csak a menthető mát
és egymást ahogy soha még?

*

már kezdtem rá úgy gondolni
hogy magánmitológiám alakja lesz
hogy a szerelmes barátság valószínűbb mint az álom
de nyugtalanná tesz hogy valami
értelmetlen lelki akadályfutásba kényszerülhetünk
s végül mindketten maradunk majd önmagunk társa
de semmit sem tudok semmit csak azt
hogy az egyre mélyülő bizonytalanságban
már az aratási idő színeiben a nyár
s hogy jó ideig nem fogom tudni kiverni a fejből
s hogy talán nem is akarom

Jött és nem

jött az ember
jött a téli lámpafényben
de nem is volt igazán jól látható
hogy tényleg jön-e
talán állt egy darabig
szívta a cigarettáját
vagy lassan távolodott inkább
mígnem egyértelmű lett hogy jön
jött és nem mondta
hogy körtefa vagyok
ilyenmi meg sem fordult a fejében
de jött és csak annyit mondott
a kurva életbe abba
a jó kurva életbe

Berényi Klára

Tavaszi dal

Halott a fagy, miséz a Nap, a szél temet,
Tavasz, te szép, peték feszítik fészkeket,
miért e buzgalom, ha ifjú szép korom,
lehányt cipő csupán e kurva téltoron.

Cinderella

Az utolsó dió, mit feltörök,
Szidj, Apa, cigizek a sutban.
Itt nincsenek szentek, sem ördögök,
Angyalt is magamnak hazudtam.

Nincs aranyruhám, ez egy vak dió,
Mért hittem, Apa, a mesékben?
Elhittem neked azt, mi rossz, mi jó,
És éjfélkor mindig leléptem.

Mégis mit kéne szétválogatnom?
Csak konkolyt dobálok az égre.
Amputált gyerekszív, fáj a fantom,
Mondd, Apa, minden jó, ha vége?

Bakos András

Füge

Nem lehetett minden fügét megenni,
nagy, sűrű fa, terítve állt alatta.
Szeretem. Nem volt még előttem ennyi,
nálunk, ha van, harminc forint darabja.

Nézhettem, hogy a darázs is harapja.
Az ökörszív-paradicsom – repedt ki.
Együk nyugodtan azt is – így a gazda –,
csak a miénk. Alig győztük leszedni.

Búvárszemüveg, ott hagyták a parton.
Szemcsés természetfilmen vállam, arcom,
merülök, ahogy még sosem, lazán.

Lehet, e luxus itt az őshazám.
Testvéri ritmusok; ahogy szívem ver,
a fügék tottyanása, és a tenger.

Mártély

A holtág nem fagyott be teljesen,
az összegyűlő vízimadarak
törik a hártyát. Szép nagy lék maradt,
sötét vese a drómfelvételen.

Úgy látszik, csak pancsolnak ott, de nem:
úszniuk kell, hogy maradhassanak.
A jég alatt hínár, sulyom, halak,
menedék, ennivaló odalenn.

Kenyeret tör – nem tudja, mit csinál –
a természetfotós. Beszórja, vár.
A récék jönnek rá, mindet szeretnék.

Ez a gyöngéjük. Angyalszárny-betegség –
de végre kinn vannak, egész közel,
lehet fotózni. Nem repülnek el.